

Understøttelse af den Art, at den paagældende derved skal kunne have sit Udkomme, men som dog er en Haandsrækning, den paagældende overmaade nødvendig vil undvære, og som vedkommende Kommune beredvillig giver. Alle disse smaa Understøttelser ville med eet Slag være affaarne. Og man vil paa den anden Side ikke kunne naa til at sætte saadanne Maksimaltakster, at det Tilfælde vilde være udelukket, at den paagældende ikke desto mindre ikke kunde bjærge sig ved, hvad der i den Henseende var blevet ham tilstaaet, men tilsidst maatte ende paa Fattigtassen alligevel. Disse to Uderpunkter maa man bevæge sig imellem, og hvis de ærede Forslagsstillere vilde forsøge paa at redigere deres Tanker og Ønsker i den Retning, vilde de saa at se, at det er jævnt og praktisk, hvad der nu er gjort gældende i Loven, idet Stønnet er lagt paa det eneste Sted, hvor Stønnet er naturligt, nemlig hos dem, som kende de paagældende. Jeg vil indrømme, at der er nogen Forskel i de forskellige Egne af Landet, og at der vistnok navnlig er en diametral Modsetning mellem Forholdene her inde i Hovedstaden og paa Landet. Det er jo nemlig givet, at her inde vil ved Bedømmelsen et personligt Kendskab til den enkelte væsentlig være udelukket. Man maa her opstille visse almengyldige Regler, som det vil være vanskeligt at komme bort fra. Anderledes forholder det sig paa Landet, hvor alle kende hinanden, kende de enkelte og de forskellige økonomiske Hensyn, der skal tages. Der er jeg overbevist om, at Sagen ikke kan være i bedre Hænder end i de kommunale Myndigheders. Det vil jo være forbeholdt de Herrer, naar Sagen behandles i Udval, at kunne forsøge paa at redigere deres Tanker i denne Henseende, men jeg er dog allerede af Forhandlingerne her i Dag blevet tydelig opmærksom paa, at Ønskerne om den Retning, i hvilken en Reform af Alderdomsunderstøttelsen skulde gaa, ere saa stil modsatte mellem de Herrer, som tale fra denne Side, og de Herrer, som tale fra den anden Side, at jeg glæder mig over, at vi i alt Fald have Loven af 1891.

Naar jeg dernæst maatte sige et Par Ord med Hensyn til selve det foreliggende Lovforslag, der jo nærmest er at betragte som en Interpellation, en Anledning til at rejse en Forhandling om denne store, vigtige Sag, saa tror jeg ganske vist ikke, at de ærede Forslagsstillere have været heldige neiop med Udpegningen af dette Punkt. Dette Punkt har været Genstand for Forhandling i sin Tid, og jeg tror, at ærede Medlemmer, snart jagt fra alle Sider, i 1891 vare paa det rene med, at Grund-

laget: tilbagebetalt Fattigunderstøttelse, ikke er det, man skal bygge paa. Det er jo nu blevet oplyst fra forskellige Sider, baade fra den højtærede Indenrigsminister og fra det ærede Medlem for Distrikt Amt: 3dje Balsfreds (N. Andersen), at der selvfølgelig ikke derved gives fjerneste Garanti for, at der ydes Selvhjælp, men at man tværtimod derved giver Anledning til, at udenfor staaende pengestærkte Folk kunne oversføre en Mand fra Fattigvæsenet til Alderdomsunderstøttelsen uden nogen som helst Medvirkning fra hans egen Side. Man var allerede den Gang ganske paa det rene med det Spor, man da kunde arbejde i, og som jeg nu vil henstille til de ærede Forslagsstillere at genoptage. Det var noget andet, man den Gang var inde paa, nemlig det at gøre en Indskrænkning i Tidsgænsen, og jeg skal minde om, at det Forslag, der fra Venstres Side her i Salen blev stillet den Gang, var, at Betingelsen skulde være, at der ikke var modtaget Fattigunderstøttelse i det traditionelle Tidrum af 5 Aar, som vi kende fra vor kommunale Fattiglovgivning. Den højtærede Indenrigsminister har allerede oplyst, at Loven blev til ved et Kompromis paa dette Punkt mellem to modsatte Anskuelser, saaledes, at man blev staaende ved 10 Aar. Vil man tage Sagen op igen, tror jeg, at det vil være rigtigere at arbejde i dette Spor, og det var da muligt, at de Herrer Forslagsstillere, som ere saa langt stærkere end Forslagsstillerne i 1891, ville kunne naa videre i Retning af at nedsætte Tidsgænsen. Dette forekommer mig at være den eneste Vej, ad hvilken Loven kan læmpes, uden at bortkaste det Krav, som det vistnok ogsaa er Forslagsstillernes Ønske at opretholde, nemlig at den paagældende skal have ydet nogen Hjælp til Selvhjælp. Jeg vilde derfor henstille, at man genoptog dette Punkt af Loven. Det var ikke den Gang en Gruppesag, men hele Venstres Standpunkt at forsøgte, at 5 Aar var et tilstrækkeligt Tidrum. Jeg har imidlertid, som sagt, ganske vist det Indtryk, at Opfattelserne fra de to forskellige Sider med Hensyn til Ønsket om Reformer paa dette Punkt gaa i saa stil modsatte Retninger, at den højtærede Indenrigsminister vistnok har Ret i, at denne Sag ikke har store Udgifter for Djeblikket.

3. Sage: Jeg skal ikke forlænge Forhandlingerne yderligere — jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler i, at der ikke synes at skulle komme meget ud af et Forslag, der er reduceret paa en saadan Maade som dette, endstønt Forslagsstillerne ellers